

مردده‌های بی کفن و دفن

ژان پل سارتر

ترجمهٔ قاسم صنعوی

بنگاه ترجمه و نشر
کتاب پارسه

مرده‌های بی کفن و دفن دو پرده، چهار تابلو

شخصیت‌ها

به ترتیب ورود به صحنه

فرانسوا (Francois): سرژ آندرگی (Serge Andreguy)
سوربیه (Sorbier): ر.ژ. شوفار (R.J. Chauffard)
کانوریس (Canoris): فرانسوا وی بر (Francois Vibert)
لوسی (Lucie): ماری اولیویه (Marie Olivier)
هانری (Henri): میشل ویتولد (Michel Vitold)
میلیسین^{۱۳} اول: کلود رژی (Claude Regy)
ژان (Jean): آلن کونی (Alain Cuny)
کلوشه (Clochet): روبر مور (Robert Moor)
لاندریو (Landrieu): ایو ونسان (Yves Vincent)
پلرن (Pellerin): رولان بایلی (Roland Bailly)
کوربیه (Corbier): مائیک (Maik)
میلیسین دوم: میشل ژوردان (Michel Jourdan)

دکور

تابلوی اول: یک انبار با تمام اشیاء بی قاعده‌ای که می‌تواند دربر داشته باشد: اتومبیل بچه، چمدان کهنه و غیره... و یک مانکن خیاطی.
تابلوی دوم: یک کلاس درس و به دیوار تصویری از پتن.
تابلوی سوم: انباری تابلوی اول.
تابلوی چهارم: کلاس درس، تابلوی دوم؛ لباس‌های مانکن و میلیسین‌ها.
مرده‌های بی‌کفن و دفن برای نخستین بار در هشتم نوامبر ۱۹۴۶ در تئاتر آنتوان (به‌مدیریت سیمون بریو) نمایش داده شد.

تابلوی اول

انباری که از یک پنجره شیروانی نور می گیرد. اشیاء بی قاعده به هم ریخته: چند چمدان، یک گاز کهنه، یک مانکن خیاطی. کانورس و سوریه، یکی روی یک چمدان و دیگری روی یک چهارپایه کهنه نشسته اند. لوسی روی گاز نشسته. دست های شان با دستبند بسته شده. فرانسوا در طول انبار راه می رود. او هم دستبند به دست دارد. هانری روی زمین دراز کشیده و خوابش برده است.

صحنه اول

کانوریس، سوربیه، فرانسوا، لوسی، هانری

فرانسوا بالاخره حرف می‌زنید یا نه؟

سوربیه [سرش را بالا می‌آورد] می‌خواهی چه بگویم؟

فرانسوا مهم نیست چه چیز، به شرطی که صدایی بلند شود.

ناگهان صدای موسیقی مبتدل و پر هیاهویی پخش می‌شود.

رادیوی طبقه پایین است.

سوربیه این هم سروصدا.

فرانسوا این نه: این سروصدای آن‌هاست. [باز راه می‌افتد، بعد

ناگهان می‌ایستد] ها!

سوربیه دیگر چه؟